

v širšom smysle slova § 34 odst. 1. tr. p., totiž tak, že stopovanie má byť zastavené aj vtedy, keď čin, označený zákonom za trestný, není trestateľný z niektorého zákonom stanoveného dôvodu. Neľze trestať trestné činy vtedy, keď je daný dôvod vylučujúci trestnosť páchatel'a (na pr. §§ 76 až 82, 224, 225, 240, 427 a 474 tr. zák. §§ 10 a 12 zák. čl. XL:1914, § 16 zák. čl. XLI:1914, § 27 zák. čís. 50/1923, §§ 4 a 6 odst. 4 zák. čís. 124/1924). Keby sa priznala správnosť opačného právneho názoru, že pojem trestného činu podľa § 101 č. 1. tr. p. treba vykladať v uvedenom užšom slova smysle, bolo by nevyhnutné, aby štátne zastupiteľstvo podalo obžalobný spis v každom prípade, kde trestný čin bol objektívne spáchaný, a nesmelo by zastaviť stopovanie v tých prípadoch, kde by výsledkami stopovania bolo preukázané, že čin obžalovaného, označený zákonom za trestný čin, nemôže byť trestaný na pr. preto, že obžalovaný bol v dobe činu nepríčetný pre duševnú chorobu (§ 76 tr. zák.), alebo že trestný čin spáchal z neodolateľného donútenia (§ 77 tr. zák.), alebo v oprávnenej obrane (§ 79 tr. zák.) a pod. Podľa správneho výkladu § 101 čís. 1 tr. p. má byť preto stopovanie zastavené nielen vtedy, keď čin, kladený podozrelému za vinu nie je vôbec zákonom označený za trestný, ale aj vtedy, je-li podľa presvedčenia verejného žalobcu daný dôvod vylučujúci trestnosť páchatel'a trestného činu. Takým dôvodom vylučujúcim trestnosť páchatel'a prečinu utrhania alebo urážky na cti je podľa § 16 zák. čl. XLI:1914 aj dôkaz pravdy tvrdenej alebo rozhlasovanej skutočnosti alebo výrazu, ukazujúceho priamo na nejakú skutočnosť, ovšem iba v tých prípadoch, kde zákon dôkaz pravdy pripúšťa. Má-li však štátne zastupiteľstvo právo, prípadne povinnosť zastaviť stopovanie v takých prípadoch, kde je daný dôvod vylučujúci podľa zákona trestnosť páchatel'a, neľze mu dôsledne odopreť právo, aby za stopovania zistilo také skutočnosti, z ktorých by mohlo bezpečne posúdiť, či nie je daný taký dôvod trestnosť vylučujúci, a aby cieľom zistenia takých skutočností učinilo príslušné návrhy. Návrh štátneho zastupiteľstva zo dňa 9. marca 1932 nebol preto zákonom vylúčený a vyšetrujúci sudca, odoprevši previesť navrhovaný dôkaz, porušil ustanovenie § 86 odst. 2 tr. p., podľa ktorého je povinný vyhovieť požiadaniu štátneho zastupiteľstva, aby byly prevedené navrhované úkony stopovacie. Opravný prostriedok pre zachovanie právnej jednotnosti podľa § 441 tr. p. je preto odôvodnený; rozhodnutie o ňom nemá účinnosti oproti stranám.

Čís. 4438.

Nebol-li v pokračovaní podľa § 518 tr. p. odsúdenému v prípadoch, označených v § 518 odst. II. tr. p. ustanovený obhájca z úradnej povinnosti, pokračovanie trpí zmätkom podľa § 384 č. 6 tr. p.

(Rozh. z 8. júla 1932, Zm III 298/32.)

Najvyšší súd, preskúmajvši rozsudok krajského súdu v Bratislave z 2. júna 1932, ktorým bol J. G.-ovi vymeraný súhrnný trest v smysle §§ 517 a 518 tr. p., na zmätočnú sťažnosť odsúdeného vo verejnom zasadnutí

senátu zrušil z dôvodu zmätku podľa § 384 čís. 6 tr. p. z úradnej povinnosti rozsudok súdu prvej stolice z 2. júna 1932 aj s pojednávaním, ktoré rozsudku predchádzalo, a nariadil v tejto veci nové pojednávanie u krajského súdu v Bratislave. Zmätočnú sťažnosť odsúdeného J. G. poukázal na toto rozhodnutie.

D ô v o d y:

Proti rozsudku súdu prvej stolice, ktorým bol odsúdenému J. G. vymeraný súhrnný trest, podal tento odporom, resp. odvolaním pomenovanú zmätočnú sťažnosť, v ktorej žiada o sníženie vymeraného súhrnného trestu. Najvyšší súd nemohol rozhodnúť o zmätočnej sťažnosti, lebo sa presvedčil, že sa tu vyskytuje zmätok podľa § 384 čís. 6 tr. p., ktorý síce nebol uplatňovaný, ktorého však treba dbať z úradnej povinnosti v smysle posledného odstavca citovaného §-u.

Podľa 2. odst. § 518 tr. p. v prípade, keď doba trestov na slobode, uložených zvláštnymi rozsudkami, presahuje úhrnom dva roky alebo, keď odsúdený je vo väzení mimo sídla súdu, ktorý je povolaný k vyneseniu rozsudku, má byť odsúdenému v pokračovaní cieľom ustanovenia súhrnného trestu ustanovený obhájca z úradnej povinnosti. Takýto prípad vyskytoval sa aj tu, lebo išlo tu o jeden trest v trvaní jedného roka a šesti mesiacov a druhý trest v trvaní 10 mesiacov a okrem toho odsúdený bol vo väzbe u krajského súdu v Komárne, o vymeraní súhrnného trestu však rozhodoval krajský súd v Bratislave. Avšak súd prvej stolice neustanovil pre odsúdeného obhájcu z úradnej povinnosti, ani obhájca nezúčastnil sa pojednávania pred oným súdom. Tým bol zavinený zmätok podľa § 384 čís. 6 tr. p.; lebo keď zákon nariaďuje, že v pokračovaní cieľom ustanovenia súhrnného trestu má byť odsúdenému ustanovený obhájca, tým nariaďuje, že účasť obhájcu v tomto pokračovaní u súdu prvej stolice je nevyhnutelná, najmä, že podstatná čiastka tohoto pokračovania, t. j. pojednávanie v smysle 5. a 6. odst. § 518 tr. p. nemôže sa konať v neprítomnosti obhájcu. Tomuto smyslu zákona nasvedčuje aj citovanie § 384 čís. 6 tr. p. v predposlednom odstavci § 518 tr. p., hoci v § 518 tr. p. niet výslovného ustanovenia o tom, prítomnosť ktorých stran je pri pojednávaní nevyhnutelne potrebná. Preto bolo podľa 1. odst. § 34 por. nov. a 1. odst. § 404 tr. p. zrušiť rozsudok krajského súdu a nariadiť nové pojednávanie o návrhu na vymeranie súhrnného trestu.

Čís. 4439.

Zákonným článkom XL:1914 jsou chráněny úřady a jejich orgány. Článek III zák. čís. 125/27 S b. z. a n. chrání veřejný pořádek a mravnost.

(Rozh. z 8. července 1932, Zm IV 200/32.)

Obžaloba kladla obžalovanému V. S. za vinu přečin násilí proti úřednímu orgánu § 4 odst. II. zák. čl. XL:1914. Obžalovaný se dopustil činu